

BARDO BIDLIO ISTORIJS – pasakų knyga, skirta mažiesiems burtininkams ir raganaitėms. Daugelį amžių tėvai jas skaitydavo vaikams prieš miegą, todėl Šokinėjantis puodas ir Laimingos dalios fontanas daugumai Hogvartso mokinių taip pat pažįstami, kaip žiobarų (ne burtininkų) vaikams – Pelenė ir Miegančioji gražuolė.

Bidlio pasakos daug kuo panašios į mūsų, pavyzdžiui, gėris paprastai laimi, o blogis nubaudžiamas. Bet yra vienas akivaizdus skirtumas. Žiobarų pasakose magija dažniausiai esti herojaus ar herojės negandų priežastis: pikta ragana užnuodija obuolį, užmigdo karalaitę šimtą metų trukšiančiu

miegu ar karalaitį paverčia baisiu žvėrimi. „Bardo Bidlio istorijose“ mes matome veikėjus, kuriems magija pavaldi, bet jie, kaip ir mes, sunkiai susidoroja su gyvenimo sunkumais. Bidlio pasakos daugeliui kartą burtininkų padėjo išaiškinti vaikams skaudų tikrovės faktą, kad magija ne tik padeda, bet ir kenkia.

Dar vienas ryškus skirtumas tarp šių istorijų ir žiobariškų pasakų: Bidlio raganos daug veiklesnės už mūsų pasakų veikėjas. Aša, Alteda, Amata ir Triušienė Bebitė pačios kuria savo likimą, nesnaudžia ir nelaukia, kol kas atneš pamestąją kurpaitę. Vienintelė išimtis – bevardė mergelė iš „Gauruotos raganiaus širdies“, kuri elgiasi panašiau į mūsų pasakų karalaitę, užtat ši istorija neturi laimingos pabaigos.

Bardas Bidlis gyveno penkioliktame amžiuje. Kone visą jo gyvenimą gaubia paslapties šydas. Žinome, kad gimęs Jorkšyre, o vienintelis išlikęs jį vaizduojantis medžio raižinys rodo, kad jis turėjo vešlią barzdą. Jeigu jo istorijos tiksliai atspindi jo

įsitikinimus, jis netgi mėgo žiobarus, juos laikė veikiau neišmanėliais, o ne piktadariais; nepasitikėjo juodąja magija ir manė, kad didžiausias piktnaudžiamas burtais kyla iš itin žmogiškų bruožų, kaip antai: žiaurumo, abejingumo ar puikybės panaudojant savo talentus. Jo pasakose nugali ne tie veikėjai, kurių kerai galingiausi, o tie, kurie parodo daugiausia gerumo, nuovokos ir išradingumo.

Vienas iš mūsų laikų burtininkų laikėsi labai panašaus požiūrio, ir jis, aišku, buvo profesorius Albas Persifalis Valfrikas Brajanas Dumbldoras, pirmojo laipsnio Merlino ordino kavalierius, Hogvartso burtų ir kerėjimo mokyklos direktorius, Tarptautinės burtininkų sąjungos prezidentas ir vyriausiasis Vizengamoto raganius. Nepaisant šio pažiūrų panašumo, buvo netikėta tarp daugybės rankraščių, kuriuos Dumbldoras testamentu paliko Hogvartso archyvui, rasti užrašus apie „Bardo Bidlio istorijas“. Mes jau niekad nesužinosime, šie jo pamąstymai buvo rašyti savo malonumui ar skirti publikuoti ateityje, tačiau profesorė Minerva

Makgonagal, dabartinė Hogvartso direktorė, mums maloniai leido pasinaudoti profesoriaus Dumbloro užrašais, taip pat įteikė naujutėlaitį tų pasakų vertimą. Jas išvertė Hermiona Įkyrėlė. Tikimės, kad profesoriaus Dumbloro įžvalgos, kurias sudaro mintys apie magijos istoriją, asmeniniai prisiminimai ir kiekvienos pasakos svarbiausių dėmenų paaiškinimas, padės jaunajai tiek burtininkų, tiek žiobarų skaitytojų kartai suprasti „Bardo Bidlio istorijas“. Visi, kurie jį pažinojo asmeniškai, neabejoja, kad profesorius Dumbloras būtų džiaugęsis galėdamas paremti projektą, juolab kad visas honoraras už jį bus paaukotas „Children’s High Level Group“ fondui, kurio paskirtis – padėti vargstantiems vaikams.

Dar reikėtų padaryti vieną pastabėlę apie profesoriaus Dumbloro užrašus. Kiek žinoma, jie buvo baigti likus maždaug pusantrų metų iki tragedijos Hogvartso Observatorijos bokšte. Tie, kurie susipažinę su pastarojo karo magijos pasaulyje istorija (visi, kurie perskaitė visas septynias knygas apie Harį Poterį), pajus, kad profesorius

Dumblodoras sako šiek tiek mažiau, negu žino – ar įtaria – apie paskutinę šios knygos pasaką. Tokio slapukavimo priežastis galbūt slypi žodžiuose apie tiesą, kuriuos prieš daugelį metų Dumblodoras ištarė savo mylimiausiam ir garsiausiam mokiniui:

Tai gražus ir baisus dalykas, todėl su juo reikia elgtis labai atsargiai.

Sutinkame su juo ar ne, vis dėlto gal atleisime profesoriui Dumblodorui už norą apsaugoti būsimuosius skaitytojus nuo pagundų, kurioms jis pats pasidavė ir už tai sumokėjo tokią siaubingą kainą.

J K Rowling

2008